

КРУМ ГРИГОРОВ

КОТКА

chitanka.info

Ние нямахме хамбар и държехме житото си в старата ни къща. Като надникнех там, току припърхаше някоя птичка и излетеше през счупения прозорец. Друг път, щом отворех вратата, мишки се юрваха една през друга към дупката в ъгъла. Баба ми бе казвала, че те изгривали ушенцата на непослушните деца. Аз се страхувах да не пострада покрай тях и някое послушно като мене. Затова често питах баба как можем да се отървем от тия гадини. Веднъж тя ми кимна:

— Ела с мене.

И пхна в ръцете ми котката ни. Приблжихме старата къща. Маца взе да преде с уши, да души с ноздри. С подскок се измъкна от мене.

— Надушила ги е — усмихна се баба. — Сега ще видят зор. Стъпвай на пръсти, за да не развалим работата.

Аз се хванах за полата ѝ и влязохме тихичко вътре. Котката се бе снишила в един ъгъл и като че не дишаше. Ушите си бе прилепила до главата. Ето я, насреща се изправи на задните си крака сива мишка. Поозърна се насам-натам, па се наведе и си гризна няколко зърна. След малко се показва друга. Тя сякаш играеше ръченица, така подскачаше. Наду ме смях, но баба здраво постисна ръката ми — знак да мълча. В миг котката се спушна нататък и с лапичките си притисна мишката.

— Затова я гледаме — рече баба.

От тоя ден почнах да уважавам още повече котката ни. Зърнех ли я в старата къща, бях по-спокоен.

Ала днес-утре, мишките се свършиха. Нашата Маца беше добър ловец и не пропусна нито една. А зимата ставаше все по-студена и по-зла. Птиченцата зъзнеха навън, прелитаха край стрехите на сушинка. Въртяха се край счупения прозорец на къщата. Жал ми беше да ги гледам такива умърлушени, с разрошена перушина. И почнах да изнасям зрънца на перваза. Най-чести посетители бяха врабчетата. Понякога кацнеше и сланинар с тънка дълга човчица и сивкавобежова перушина. Навремени идваше качулата чучулига. Веднъж кацна на перваза кълвач в разкошна пъстроцветна премяна, мярка се и дрозд с пепитени крила. Аз им се любувах отстрана. Мислех си, че те ще се заселят в старата ни къща на топличко.

Котката ни отново взе да се притаява под прозореца. Сегиз-тогиз се изтягаше на перваза. „Сигурно е надушила някоя мишка“ — рекох си. Но кога бе уловила чучулигата, не бях видял. Само чух как

припърха птичката и изписука жално. Сетне забелязах, че котката я бе ухапала със зъбите си. На снега капнаха две алени капки кръв. Ужасих се. Как бе възможно Маца да прегризе шията на качулатката? Нещо се надигна в гърдите ми, грабнах едно дърво и го запратих по котката. Тя профуча край мене и се скри някъде, за да изяде чучулигата. Заплаках силно. От вратата се зададе баба.

— Да не си паднал от чардачето или те уплаши някоя мишка? — попита ме тя.

С хълцане ѝ разказах за случката. Баба ме погледна в очи и ме зауспокоява:

— Не плачи. Ще я махнем от нас. Щом, проклетницата, си е научила да яде птиченца, някой път ще налети и на нашите ярки. А ние чакаме напролет да пронесат.

След два дни дядо пхна котката в един чувал и я занесе чак на гара Земен. Оттам беше купил капан за мишките. Наскоро си взехме от съседите и едно бяло котенце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.